

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Jaroslava Krajča, JUDr. Eleny Berthotyovej, JUDr. Vojtecha Lefflera a JUDr. Borisa Minksa, v disciplinárnej veci proti JUDr. [REDAKOVANÉ], sudkyňi Krajského súdu [REDAKOVANÉ] narodenej [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] konajúce o odvolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a o odvolaní sudkyne JUDr. [REDAKOVANÉ] na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. 12. 2005 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 131 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sudcoch“) rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – prvostupňového disciplinárneho súdu z 24. júna 2005, sp. zn. 1 Ds 14/04 **z r u š u j e** v celom rozsahu.

Podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch sa JUDr. [REDAKOVANÉ] z disciplinárneho previnenia, ktorého sa mala dopustiť tak, že

v konkurznej veci úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], IČO: [REDAKOVANÉ] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 K 65/03 konala (vykonávala procesné úkony a vyhlásila konkurz na majetok úpadcu) napriek tomu, že návrh veriteľa – spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], na vyhlásenie konkurzu, podaný [REDAKOVANÉ], nebol doložený plnomocenstvom na konanie a v spise nie sú ani podklady o preukázaní právnej subjektivity označenej spoločnosti a jej spôsobilosti byť účastníkom konania, z čoho vyplýva, že sudkyňa konala v rozpore s ustanovením § 19 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a vôbec neverifikovala subjektivitu označenej spoločnosti

o s l o b o d z u j e.

Podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediacich odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) podal dňa 4. júna 2004 na disciplinárny súd návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudkyňi Krajského súdu v Bratislave JUDr. [REDAKOVANÉ], sudkyňi Krajského súdu v Bratislave, narodenej [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], pretože

1 A/ v konkurznej veci úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], IČO: [REDAKOVANÉ] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 K 65/03 vydala dňa

27. 01. 2004 uznesenie č.k. 6 K 65/03-26, ktorým súd ustanovil do konkurzného konania za predbežného správcu konkurznej podstaty JUDr. [REDAKOVANÉ], advokáta sídlo [REDAKOVANÉ] následne sudkyňa dňa 31. 3. 2004 vydala uznesenie č.k. 6 K 65/03-98, ktorým ho ustanovila do funkcie správcu konkurznej podstaty, pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, keď v žiadosti o ustanovenie predbežného správcu konkurznej podstaty sudkyňa uviedla priamo meno JUDr. [REDAKOVANÉ] s poznámkou, že ide o návrh najväčšieho veriteľa (veriteľ spoločnosť [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], zastúpená J. P. [REDAKOVANÉ] splnomocnencom na základe plnej moci podala Krajskému súdu v Bratislave návrh na ustanovenie JUDr. [REDAKOVANÉ] za predbežného správcu 04. 12. 2003),

1 B/ v označenej konkurznej veci konala (vykonávala procesné úkony a vyhlásila konkurz na majetok úpadcu) napriek tomu, že návrh veriteľa – spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], na vyhlásenie konkurzu, podaný [REDAKOVANÉ], nebol doložený plnomocenstvom na konanie a v spise nie sú ani podklady o preukázaní právnej subjektivity označenej spoločnosti a jej spôsobilosti byť účastníkom konania, z čoho vyplýva, že sudkyňa konala v rozpore s ustanovením § 19 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a vôbec neverifikovala subjektivitu označenej spoločnosti.

2/ v konkurznej veci úpadcu [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 K 6/00 sudkyňa nevyužila svoje zákonné oprávnenia, ktoré jej vyplývajú z ustanovenia § 12 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov napriek skutočnosti, že mala vedomosť o nezákonnom postupe správkyni konkurznej podstaty v tomto konkurznom konaní, ktorý spočíva v tom, že správkyni konkurznej podstaty zapísala súbor strojov na základe žiadosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], IČO: [REDAKOVANÉ] do súpisu konkurznej podstaty úpadcu s poznámkou, ktorá spochybňuje ich zaradenie do súpisu. Súd nevyzval spoločnosť [REDAKOVANÉ], na podanie vylučovacej žaloby podľa § 19 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, ale napriek tomu spoločnosť [REDAKOVANÉ] túto možnosť využila a podala dňa 8. 10. 2001 excindačnú žalobu o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty na Krajský súd v Bratislave. Správkyni konkurznej podstaty uzatvorila dňa 03. 03. 2003 zmluvu o predaji častí podniku so spoločnosťou [REDAKOVANÉ]. Zmluva sa vzťahovala i na odpredaj súboru strojov, ohľadom ktorých spoločnosť [REDAKOVANÉ] podala vylučovacie žaloby. Súčasťou zmluvy je i dodatok č. 1, ktorým bol kupujúci oboznámený so skutočnosťou, že „na základe tejto zmluvy nadobudol i vlastnícke právo k veciam, ktoré sú do súpisu konkurznej podstaty zaradené s poznámkou v zmysle ustanovenia § 19 ZKV a ktoré sú predmetom konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave a v prípade, ak bude na základe právoplatného súdneho rozhodnutia predávajúci povinný vydať predmetné stroje žalobcovi, zaväzuje sa vrátiť kupujúcemu pomernú časť zaplatenej kúpnej ceny“. Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov podstatu možno speňažiť predajom na dražbe alebo predajom mimo dražby. Z uvedeného vyplýva, že speňažovanie sa týka podstaty a v rámci jej speňažovania nemôže dôjsť k odpredaju vecí, o ktorých sú pochybnosti, či do podstaty patria, pretože boli do súpisu podstaty zapísané s poznámkou. O tom, či vec patrí alebo nepatrí do podstaty môže rozhodnúť iba nestranný a nezávislý súd a až podľa právoplatného rozhodnutia súdu je možné pristúpiť k speňažovaniu vecí, o ktorých súd

rozhodol, že do podstaty patria. Na uvedené skutočnosti upozorňovala sudkyňa spoločnosť [REDAKOVANÉ] podaním doručeným súdu 04. 04. 2003.

3/ v konkurznej veci úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], IČO: [REDAKOVANÉ] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 K 35/03 vydala dňa 27. 08. 2003 uznesenie sp. zn. 6 K 35/03, ktorým súd vyhlásil konkurz na JUDr. [REDAKOVANÉ], advokáta so sídlom [REDAKOVANÉ], pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 49/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, keď v žiadosti o ustanovenie je v poznámke uvedené „na návrh najväčšieho veriteľa – [REDAKOVANÉ] – JUDr. [REDAKOVANÉ]“ (veriteľ [REDAKOVANÉ] podal Krajskému súdu v Bratislave návrh na ustanovenie JUDr. [REDAKOVANÉ] za správcu konkurznej podstaty 18. 06. 2003).

Minister v návrhu tvrdil, že z konania sudkyne opísaného pod bodmi 1A/ a 3/ vyplýva, že správcovia konkurznej podstaty boli súdom ustanovení do konkurzných konaní v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o konkurze“) a § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a teda sudkyňa opakovane zavinene porušila a nespĺnila povinnosti sudcu, ktoré jej ukladajú citované ustanovenia a rozhodnutia, ktorými boli správcovia súdom ustanovení do funkcie, zjavne nemajú oporu v právnom poriadku, zároveň sudkyňa týmto svojim správaním vzbudila oprávnenú pochybnosť o jej nestrannosti pri rozhodovaní a o nezaujatosti voči účastníkom konania a správaním pod bodom 1B/ a 2/ oprávnenú pochybnosť o jej svedomitosti.

Minister závažnosť konania sudkyne videl v miere jej zavinenia, v opakovaní porušovania a nepĺnenia povinností, ako aj v spôsobe jej konania, keď z postupu je zrejmé, že správcov konkurzných podstat sudkyňa vyberala na návrh veriteľa pred vyhlásením konkurzu a ustanovovala ich do konkurzných konaní mimo poradia ich zápisu v zozname. Uvedený postup je netransparentný a vytvára obzvlášť závažný následok – právnu neistotu a zároveň aj nerovnosť v postavení správcov. Za absolútne neprípustné, nesvedomité a mimoriadne závažné tiež považoval konanie opísané pod bodom 1B/, keď sudkyňa vyhlásila konkurz na majetok úpadcu, keď žiadnym spôsobom neverifikovala subjektivitu navrhovateľa a následne jeho spôsobilosť byť účastníkom konania.

Navrhol preto, aby disciplinárny súd vykonal dokazovanie a vyniesol rozhodnutie, ktorým uzná disciplinárne stíhanú sudkyňu vinnú zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákona o sudcoch“) v znení účinnom do 31. 10. 2003 a závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) a písm. b) v spojení s ods. 2 písm. b) a § 116 ods. 2 písm. f) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 1. 11. 2003 a uloží jej disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. c) Zákona o sudcoch účinného od 1. 11. 2003 a to odvolanie z funkcie sudcu.

Vo veci konal Najvyšší súd Slovenskej republiky – prvostupňový disciplinárny súd, ktorý rozhodnutím z 24. 6. 2005, sp. zn. 1 Ds 14/04, sudkyňu Krajského súdu v Bratislave JUDr. [REDAKOVANÉ], uznal vinnou podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zák. č. 385/2000 Z. z., účinného od 1. 11. 2003 v znení neskorších zmien na skutkovom základe, že:

v konkurznej veci úpadcu [REDAKOVANÉ]
 IČO: [REDAKOVANÉ], vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 K 65/03 konala (vykonávala procesné úkony a vyhlásila konkurz na majetok úpadcu) napriek tomu, že návrh veriteľa – spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na vyhlásenie konkurzu, podaný [REDAKOVANÉ], nebol doložený plnomocenstvom na konanie a v spise nie sú ani podklady o preukázaní právnej subjektivity označenej spoločnosti a jej spôsobilosti byť účastníkom konania, z čoho vyplýva, že sudkyňa konala v rozpore s ustanovením § 19 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a vôbec neverifikovala subjektivitu označenej spoločnosti.

Za uvedený skutok jej uložil disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b/ Zákona o sudcoch, a to zníženie funkčného platu o 15 % na obdobie troch mesiacov.

Prvostupňový disciplinárny súd dospel k záveru, že vykonanými dôkazmi nebola obhajoba sudcu vo vzťahu k bodu 1A/ a 3/ návrhu vyvrátená, a preto sa so skutkovými a právnymi závermi obhajoby sudkyne stotožnil, pritom zobral do úvahy aj rozhodnutie, v ktorom odvolací disciplinárny senát zaujal stanovisko v obdobnej veci (vec sp. zn. 1 Dso 16/04). Zároveň mal na zreteli, že každú vec je potrebné posudzovať zo všetkých hľadísk a treba ju posudzovať individuálne.

Ku skutkom uvedeným v návrhu na disciplinárne previnenie v bodoch 1A/ – konkurzná vec úpadcu [REDAKOVANÉ] a 3/ – konkurzná vec úpadcu [REDAKOVANÉ], prvostupňový disciplinárny súd dospel k záveru, že tam uvedené skutky sú svojou povahou z hľadiska posúdenia konania sudcu rovnaké a pri ich posudzovaní nezistil zavinenie zo závažného disciplinárneho previnenia v zmysle návrhu, či už podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 Zákona o sudcoch účinného do 31. 10. 2003, ani podľa § 116 ods. 2 písm. f) Zákona o sudcoch účinného od 1. 11. 2003 tak, ako to navrhol minister, a to ani vo forme úmyslu ani vo forme vedomej, či nevedomej nedbanlivosti. Vykonaným dokazovaním bolo celkom jednoznačne preukázané, že sudkyňa v oboch konkrétnych veciach ustanovila predbežného správcu konkurznej podstaty a správcu konkurznej podstaty spôsobom, aký bol v čase, keď takto konala, zaužívaný a bežný pre ustanovovanie správcov na Krajskom súde Bratislava v oboch prípadoch. Tým, že v žiadosti o ustanovenie správcu konkurznej podstaty v časti „poznámka“ uviedla meno správcu s poznámkou, že ide o návrh najväčšieho veriteľa, neporušila ustanovenie § 8 ods. 1 Zákona o konkurze ani ustanovenie § 11 ods. 1 vyhlášky ani Opatrenie č. 9 predsedníčky Krajského súdu Bratislava zo dňa 11. 10. 2001, ktorou bol upravený postup pri ustanovovaní správcov konkurznej podstaty do konkurzných konaní. Podľa disciplinárneho súdu naopak z dokazovania vyplynulo, že postup sudkyne, pri ustanovovaní predbežného správcu a správcu konkurznej podstaty v uvedených veciach, bol v súlade so zákonom, vyhláškou i opatrením predsedníčky krajského súdu.

V súvislosti so skutkom uvedeným v bode 2/ návrhu na disciplinárne konanie, v ktorom sa sudkyňa kládie za vinu konanie, ktorým mala naplniť pojmové znaky závažného disciplinárneho konania tým, že v konkurznej veci [REDAKOVANÉ] vedenej pod sp. zn. 6 K 6/00 neuložila spoločnosti [REDAKOVANÉ] lehotu na podanie vylučovacej žaloby podľa § 19 ods. 2 Zákona o konkurze, a že nevyužila svoje zákonné oprávnenie vyplývajúce z ustanovenia § 12 Zákona o konkurze a nezakázala správkyni konkurznej podstaty speňažiť hnutelný majetok, ktorý je predmetom vylučovacej žaloby, prvostupňový disciplinárny súd dospel k záveru, že v označenej veci úpadcu [REDAKOVANÉ] správkynia konkurznej podstaty v tomto konkurznom konaní zapísala súbor strojov na základe žiadosti spoločnosti [REDAKOVANÉ] do súpisu konkurznej podstaty s poznámkou a súd nevyzval spoločnosť [REDAKOVANÉ]

na podanie vylučovacej žaloby, pričom správkyňa konkurznej podstaty pristúpila k speňažovaniu majetkovej podstaty bez vyčkania na rozhodnutie súdu o vylučovacej žalobe a rovnako aj dodatok č. 1 Zmluvy o predaji časti podniku so spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ktorá sa vzťahovala i na odpredaj súboru strojov, ktoré sú predmetom vylučovacej žaloby. Uzavrel však, že uvedené konanie sudkyne nenapĺňuje pojmové znaky žalovaného závažného previnenia z dôvodu, že v tomto prípade chýba zavinenie sudkyne ako základný predpoklad pre vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti.

Ku skutku uvedom v bode 1B/ prvostupňový disciplinárny súd uviedol, že v konaní mal za preukázané, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] udelila plnú moc [REDAKOVANÉ] zastupovať firmu v predmetnej veci dňa 4. 2. 2004. [REDAKOVANÉ] predložil plnú moc v konaní pred súdom až dňa 7. 6. 2004, keď už predtým sa vykonávali vo veci právne úkony konkurzného konania úpadcu [REDAKOVANÉ]. Vyplýva to z uznesenia procesného súdu o vyhlásení konkurzu zo dňa 31. 3. 2004 na čl. 98. Od návrhu na vyhlásenie konkurzu zo dňa 25. 11. 2003 na čl. 1, 2 spisu uplynula doba šesť mesiacov kým splnomocnený zástupca navrhovateľa predložil plnú moc preukazujúcu oprávnenie zastupovať navrhovateľa. Vzhľadom na to, že išlo o vyhlásenie konkurzu spoločnosti na návrh zahraničného účastníka, ktorým konaním mohlo dôjsť k vážnym následkom a ktorým konaním by boli postihnutí i početní zamestnanci spoločnosti, bolo treba posúdiť konanie sudkyne ako zavinené porušenie povinnosti sudcu v zmysle § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch v znení zákona účinného od 1. 11. 2003, keďže konanie sudkyne v tomto prípade bolo v rozpore s ustanovením § 19 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, keď v súdnom konaní nebola verifikovaná právna subjektivita navrhovateľa, pričom spôsobilosť byť účastníkom konania, je základnou podmienkou konania. Nepredloženie plnej moci na zastupovanie účastníka konania je odstrániteľným nedostatkom podmienky na konanie v zmysle § 104 ods. 2 O.s.p. neodstrániteľnou podmienkou konania. Treba prisvedčiť navrhovateľovi, že sudkyňa spôsobilosť účastníka konania a jeho právneho zástupcu dôsledne neskúmala hneď na začiatku konania a bez preukázania procesnej spôsobilosti účastníka konania vo veci rozhodla.

Zavinené porušenie povinnosti sudkyne disciplinárny senát videl v porušení ustanovenia § 30 ods. 1 Zákona o sudcoch, v zmysle ktorého medzi základné povinnosti sudcu patrí aj povinnosť pri výkone funkcie sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo narušiť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodnutie súdu. Skutočnosť, že v konkurznom konaní nebola dôsledne verifikovaná právna subjektivita navrhovateľa ani jej právneho zástupcu Juraja Palatinusa a napriek tomu, že išlo o závažný procesný nedostatok, bol vo veci vyhlásený konkurz úpadcu [REDAKOVANÉ]. V uvedenom konaní však prvostupňový disciplinárny súd nevidel závažný následok v zmysle opakovania konania, ktoré by bolo v rozpore so zákonom ani v zmysle svojvoľného rozhodnutia sudcu, ktoré by zjavne nemalo oporu v právnom poriadku, pričom týmto rozhodnutím by sudca spôsobil značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok ako to vyplýva z ustanovenia § 116 ods. 2 písm. b) a f) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 1. 11. 2003.

Vzhľadom na rozsah a porušenie povinnosti, spôsob konania, následok a mieru zavinenia sudcu, prvostupňový disciplinárny súd uložil sudkyňi za disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 1. 11. 2003, spáchanie ktorého bolo preukázané, disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b) Zákona o sudcoch, a to zníženie funkčného platu o 15 % na obdobie troch mesiacov. Toto disciplinárne opatrenie považoval za dostatočné vzhľadom na mieru zavinenia sudcu

a predpokladané možnosti nápravy s prihliadnutím na skutočnosť, že sa jedná u sudkyne o prvé a ojedinelé porušenie povinnosti.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie minister, ktorý poukázal na to, že disciplinárny súd nedostatočne zistil skutkový stav, na čo následne zopakoval skutky, ktorými sa mala disciplinárne stíhaná sudkyňa dopustiť disciplinárneho previnenia. S poukazom na skutky, ktorých sa podľa názoru odvolateľa disciplinárne stíhaná sudkyňa dopustila, dospel k záveru, že:

- z konania sudkyne opísaného pod bodmi 1A/ a 3/ vyplýva, že správcovia konkurznej podstaty boli súdom ustanovení do konkurzných konaní v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, sudkyňa teda opakovane zavinené porušila a nesplnila povinnosti sudcu, ktoré jej ukladajú citované ustanovenia a rozhodnutia, ktorými boli správcovia súdom ustanovovaní do funkcie, zjavne nemajú oporu v právnom poriadku, zároveň sudkyňa týmto svojím správaním vzbudila oprávnenú pochybnosť o jej nestrannosti pri rozhodovaní a o nezaujatosti voči účastníkom konania,
- sudkyňa konaním opísaným pod bodmi 1B/ a 2/ vzbudila oprávnenú pochybnosť o jej svedomitosti, nakoľko došlo k speňaženiu hnutelných vecí zapísaných do súpisu podstaty s poznámkou „v zmysle § 19 ods. 1 Zákona o konkurze“, na ktoré bola podaná vylučovacia žaloba spoločnosti [REDAKOVANÉ], pričom poukázal na stanovisko obchodného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. decembra 2002, sp. zn. Obpj 7/2002, ktoré k danej problematike vyslovuje jednoznačný právny názor.

Minister ďalej uviedol, že uvedeným konaním disciplinárne stíhaná sudkyňa zároveň porušila právo účastníka konania na súdnu ochranu, ktoré je zakotvené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, čím naplnila pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 Zákona o sudcoch v znení účinnom do 31. 10. 2003 a pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) a písm. b) v spojení s ods. 2 písm. b) a § 116 ods. 2 písm. f) a písm. g) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 01. 11. 2003, za čo jej bolo navrhnuté disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. c) Zákona o sudcoch účinného od 01. 11. 2003, a to odvolanie z funkcie sudcu.

Minister vyslovil nesúhlas aj so záverom súdu, že pri posúdení skutku v bodoch 1A/ (konkurzná vec úpadcu [REDAKOVANÉ]) a 3/ (konkurzná vec úpadcu [REDAKOVANÉ]) nezistil zavinenie disciplinárne stíhanej sudkyne.

Minister sa nestotožnil ani so zisteným skutkovým stavom disciplinárnym senátom vo vzťahu ku skutku uvedeného pod bodom 1B/ disciplinárneho návrhu, ako aj s jeho právnou kvalifikáciou, ako iba disciplinárnym previnením podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch, keď mal za to, že vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania a mieru zavinenia sa sudkyňa dopustila závažného disciplinárneho previnenia v zmysle § 116 ods. 1 písm. a) a b) v spojení s ods. 2 písm. b) Zákona o sudcoch v znení od 01. 11. 2003. V prípade úpadcu spoločnosti [REDAKOVANÉ], sudkyňa ďalej konala vo veci napriek tomu, že návrh spoločnosti [REDAKOVANÉ] na vyhlásenie konkurzu, podaný [REDAKOVANÉ], nebol doložený plnomocenstvom na konanie a v spise nie sú ani podklady o preukázaní právnej subjektivity označenej spoločnosti a jej spôsobilosť byť účastníkom konania. Sudkyňa tak konala v rozpore s ustanovením § 19 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, keď v súdnom konaní vôbec neverifikovala právnú subjektivitu navrhovateľa. Nepredloženie plnej

moci na zastupovanie účastníka konania v občianskom súdnom konaní je odstrániteľným nedostatkom podmienky konania v zmysle § 104 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, avšak nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, neodstrániteľnou podmienkou konania. Sudkyňa spôsobilosť účastníka konania a jeho právneho zástupcu vôbec neskúmala a bez preukázania procesnej spôsobilosti účastníka konania vo veci rozhodla. Takýmto svojím správaním vzbudila oprávnenú pochybnosť o jej nestrannosti a nezaujatosti voči účastníkom konania, ako aj oprávnenú pochybnosť o jej svedomitosti.

Minister mal za to, že uvedené skutočnosti sú príťažujúcou okolnosťou na strane disciplinárne obvinenej sudkyne pri posudzovaní predmetného disciplinárneho skutku, keď zásadným spôsobom poukazujú na zvýšenú škodlivosť v konaní sudkyne vzhľadom na spôsob jej konania, mieru zavinenia a povahu porušenej povinnosti, a preto považoval za nutné kvalifikovať konanie sudkyne ako závažné disciplinárne previnenie a nie iba ako disciplinárne previnenie.

Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací disciplinárny senát rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Ds 14/04 zo dňa 24. júna 2005 zrušil a rozhodol v zmysle predloženého návrhu na začatie disciplinárneho konania zo dňa 3. júna 2004.

Na odvolanie ministra sa podaním z 8. 9. 2005 vyjadrila disciplinárne stíhaná sudkyňa, ktorá poukázala na to, že na preukázanie ministrom tvrdeného jej úmyslu ovplyvniť postup pri ustanovení predbežného správcu a správcu nebol z jej strany predložený žiadny relevantný dôkaz. Z obidvoch ňou vyplnených žiadostí o pridelenie správcu je zrejmé, že

- k osobe veriteľom navrhnutého správcu nezaujala žiadne stanovisko,
- neexistuje žiadne pozitívne vôľové konanie, ktorým by „akceptovala“ písomnú žiadosť veriteľa,
- neformálny úkon – zapísanie návrhu veriteľa do kolónky „poznámka“ (pod čiarou) - svedčí iba o bežnom toku informácií, smerujúcich predsedovi konkurzného súdu.

Tvrdenie navrhovateľa, že do konaní ustanovila predpojatú osobu, teda že porušila ustanovenie § 8 ods. 1 Zákona o konkurze, nemá žiadnu oporu v skutkovom stave, ani v zákone. Zákon o konkurze totiž v § 10 ods. 6 a 7 priamo umožňuje veriteľovi, resp. veriteľom navrhnúť do konania konkrétneho správcu. Sama táto skutočnosť automaticky nezakladá dôvod predpojatosti. K tvrdeniu ministra o „ďalekosiahlom význame“ postavenia predbežného správcu sudkyňa uviedla, že toto nemá oporu v zákone, ani v obsahu spisu 6 K 65/03. Predbežný správca nemá zo zákona žiadnu rozhodovaciu právomoc, ani nemá právo dávať súdu žiadne návrhy ohľadom ďalšieho postupu v konaní; súpis majetku označeného dlžníka vykoná podľa účtovných kníh a dokladov dlžníka s tým, že dlžník musí zistené údaje podpísať s prehlásením, že sú úplné a správne. Zachovanie zákonného postupu je zrejmé zo súdneho spisu.

Proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho súdu podala odvolanie aj disciplinárne stíhaná sudkyňa, avšak len do výšky disciplinárneho postihu. Tvrdila, že disciplinárne opatrenie považuje za neprimerane tvrdé, čo odôvodnila tým, že právnu subjektivitu navrhovateľa [REDAKOVANÉ] považovala za dostatočne preukázanú okrem iných skutočností, tiež na základe písomného, vlastnoručne podpísaného prehlásenia štatutárneho zástupcu navrhovateľom označeného dlžníka (úpadcu) o tom, že súpis aktív a pasív, v ktorom bol ako najväčší veriteľ uvedený navrhovateľ, je úplný a správny; toto prehlásenie je založené

v súdnom spise 6 K 65/03 ako súčasť správy predbežného správcu. Z listinných dôkazov založených do súdneho spisu následne 7.6.2004 a 25.6.2004 jednoznačne vyplýva, že spoločnosť navrhovateľa [REDAKOVANÉ] bola zaregistrovaná 31.10.2002 a v čase podania návrhu bola funkčná. Prvá plná moc udelená [REDAKOVANÉ] 7.1.2003, platila do 15.3.2004 a druhá plná moc, udelená 4.2.2004, platila do 15.3.2005. Uvedené písomnosti sú náležitým dokladom o procesnej spôsobilosti navrhovateľa a tiež o plnomocenstve zástupcu [REDAKOVANÉ]. Zdôraznila, že napriek permanentnému veľkému pracovnému zaťaženiu sa vždy snažila pracovať kvalitne a bez zbytočných prietahov, čoho dôkazom je, že dosiaľ jej nebolo vytknuté žiadne porušenie povinností.

Na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. 12. 2005, vzhľadom na revízny princíp prejednávania odvolania, žiadala preskúmať celé rozhodnutie a oslobodiť ju aj spod skutku, z ktorého bola uznaná vinnou. Pokiaľ ide o odvolanie ministra spravodlivosti, toto žiadala zamietnuť.

Na základe odvolania ministra, ako aj na základe odvolania disciplinárne stíhanej sudkyne, konal podľa § 131 ods. 3 Zákona o sudcoch, vo veci odvolací disciplinárny súd, ktorý dospel k týmto záverom:

Sudkyňa bola disciplinárne stíhaná za disciplinárne previnenie, ktoré bolo v návrhu kvalifikované ako spáchanie závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 Zákona o sudcoch, v znení účinnom do 31. 10. 2003 a závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) a písm. b) v spojení s ods. 2 písm. b) a § 116 ods. 2 písm. f) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 1. 11. 2003 s návrhom na uloženie jej disciplinárneho opatrenia podľa § 117 ods. 5 písm. c) Zákona o sudcoch účinného od 1. 11. 2003, a to odvolanie z funkcie sudcu.

Odvolací disciplinárny súd dospel k záveru, že disciplinárne stíhaná sudkyňa sa disciplinárneho previnenia nedopustila, a to z týchto dôvodov:

K skutkom pod bodom 1A/ a 3/

Podľa návrhu na disciplinárne stíhanie sa mala sudkyňa dopustiť disciplinárneho previnenia tým, že pri ustanovení predbežného správcu konkurznej podstaty postupovala v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní. Takýto skutkový záver však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Naopak z dokazovania k bodu 1A/ a 3/ nad všetky pochybnosti vyplynulo, že v oboch prípadoch disciplinárne stíhaná sudkyňa postupovala v súlade s vyššie uvedenými právnymi predpismi a v súlade s Opatrením predsedníčky Krajského súdu v Bratislave č. 9, predložila ňou vyplnený formulár za účelom označenia osoby predbežného správcu, pričom následne ustanovila správcu v zmysle úpravy uskutočnenej v kancelárii predsedníčky Krajského súdu v Bratislave. Za daného skutkového stavu preto nemožno postup ustanovenia predbežného správcu konkurznej podstaty označiť za postup v rozpore s ustanoveniami § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb. tak, ako sa uvádza v návrhu na začatie disciplinárneho stíhania. Treba dodať, že uvedenie mena predbežného správcu konkurznej podstaty označeného najväčším veriteľom v kolónke „poznámka“, nie je porušením vyššie označených právnych predpisov. Navyše treba aj uviesť, že nejednotná aplikačná prax bola dôsledkom nedôslednej právnej úpravy, čo viedlo aj k vydaniu Opatrenia č. 9 predsedníčky

krajského súdu, o zákonnosti ktorého sú vážne pochybnosti. Nemožno však za daného stavu pričítať konajúcej sudkyňi zavinené konanie, ktorým rešpektuje postup pri ustanovovaní predbežného správcu konkurznej podstaty upravený vyššie označeným Opatrením č. 9.

K skutku pod bodom 1B/

V tomto skutku návrh na začatie disciplinárneho stíhania, ako aj samotné rozhodnutie, ktoré bolo napadnuté odvolaním za zavinené porušenie povinnosti sudkyne považovalo porušenie ustanovenia § 30 ods. 1 Zákona o sudcoch v spojení s ustanovením § 19 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého medzi základné povinnosti sudcu patrí aj povinnosť pri výkone funkcie sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo narušiť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodnutie súdu. Nesplnenie povinnosti malo spočívať v tom, že v konkurznom konaní nebola dôsledne verifikovaná právna subjektivita navrhovateľa ani jej právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] a napriek tomu, že išlo o závažný procesný nedostatok, bol vo veci vyhlásený konkurz úpadcu [REDAKOVANÉ]. Na rozdiel od návrhu na začatie disciplinárneho konania prvostupňový disciplinárny súd, v uvedenom konaní nevidel závažný následok v zmysle opakovania konania, ktoré by bolo v rozpore so zákonom ani v zmysle svojvoľného rozhodnutia sudcu, ktoré by zjavne nemalo oporu v právnom poriadku, pričom týmto rozhodnutím by sudca spôsobil značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok, ako to vyplýva z ustanovenia § 116 ods. 2 písm. b) a f) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 1. 11. 2003. Preto prvostupňový disciplinárny súd uložil sudkyňi za disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 1. 11. 2003, spáchanie ktorého bolo preukázané, disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b) Zákona o sudcoch, a to zníženie funkčného platu o 15 % na obdobie troch mesiacov.

Odvolací disciplinárny súd nemá pochybnosti o skutkových záveroch prvostupňového disciplinárneho súdu, k tomu však dodáva, že právna subjektivita navrhovateľa ani jej právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] nebola síce verifikovaná v časových reláciách, ktoré to konajúcej sudkyňi umožňovali, avšak táto nedôslednosť nemala žiadny vplyv na zákonnosť postupu v danej veci, a to z týchto dôvodov:

Podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 1. 11. 2003 disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností sudcu. Je pravdou, že podľa § 103 Občianskeho súdneho poriadku kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky konania, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Nedostatok splnomocnenia je však odstrániteľnou prekážkou konania. Dôsledkom toho je, že ak niekto vystupoval v občianskom súdnom konaní ako zástupca účastníka konania bez toho, aby sa preukázal plnou mocou a túto dodatočne predložil, tento nedostatok sa predložením plnej moci zhojí. V tomto zmysle je prax všeobecných súdov vzácné jednotná a konštatná, napr. Rc 12/1985, ako aj Rc 58/2003. Z uvedeného je zrejmé, že nedôslednosť konajúcej sudkyne nemala a nemohla mať dôsledky tvrdené v návrhu na začatie disciplinárneho stíhania, a preto nedosahuje intenzitu predpokladanú pre kvalifikovanie ako disciplinárne previnenie v zmysle § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 1. 11. 2003. Z toho dôvodu sa odvolací disciplinárny súd nestotožnil so závermi prvostupňového disciplinárneho súdu. Pri preskúmaní rozhodnutia vychádzal z revízneho princípu a v rámci toho uplatnil zásadu „Beneficium cohaesionis“, hoci v tejto časti disciplinárne stíhaná sudkyňa odvolanie rozšírila až na verejnom zasadnutí.

Naviac k tejto časti treba dodať:

Podľa čl.144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky „Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom“.

Citované ustanovenie ústavy je garantom nezávislosti rozhodovania sudcov. Súd je teda pri rozhodovaní viazaný len ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Pod nezávislosťou pritom treba rozumieť nielen nezávislosť v rozhodovaní, ale aj nezávislosť v činnosti, ktorá predchádza rozhodnutiu. Osobitne treba zdôrazniť aj ustanovenie § 2 ods. 1 Zákona o sudcoch, podľa ktorého je sudca predstaviteľ súdnej moci, pričom právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde oddelene od iných štátnych orgánov. Aj z citovaného ustanovenia je zrejmé, že orgány štátnej správy nemôžu zasahovať do konania vo veci samej a ani nemôžu hodnotiť vecnú stránku priebehu konania.

K skutku pod bodom 2/

V tejto časti sa odvolací disciplinárny súd v plnom rozsahu stotožňuje so závermi prvostupňového disciplinárneho súdu a vzhľadom na notoriету dôvodov odkazuje na dôvody uvedené v preskúvanom rozhodnutí. K tomu odvolací disciplinárny súd iba dodáva, že pokiaľ minister poukazuje na stanovisko obchodného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. decembra 2002, sp. zn. Obpj 7/2002 (publikované až pod č. R 63/2003), ktoré k danej problematike vyslovilo stanovisko; toto bolo vyvolané práve nejednotnou aplikačnou praxou súdov. Preto nemožno v daných súvislostiach spájať právny názor konajúceho sudcu s jeho subjektívnym zavinením.

Napokon odvolací disciplinárny súd považuje za potrebné sa zmieniť aj o odvolacích dôvodoch uplatnených ministrom, ktoré sa týkajú údajného prepojenia JUDr. [REDAKOVANÉ] predbežného správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], s osobami, ktoré v nich figurujú pod menami Ing. [REDAKOVANÉ] a Ing. [REDAKOVANÉ] pri ktorých disciplinárne stíhaná sudkyňa priznala, že ide o jej manžela a syna, sú v priamom obchodnom vzťahu s osobami – členmi tej istej advokátskej kancelárie sídliacej na ulici [REDAKOVANÉ], v ktorej pôsobí aj JUDr. [REDAKOVANÉ].

Podľa § 120 ods. 6 Zákona o sudcoch, návrh na začatie disciplinárneho konania musí obsahovať meno a priezvisko sudcu, proti ktorému návrh smeruje, opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania, a označenie dôkazov, o ktoré sa návrh opiera; ak ide o priestupok, návrh musí ďalej obsahovať označenie príslušného ustanovenia zákona, ktorého znaky skutok napĺňa, a dôkazy, ktoré svedčia o spáchaní priestupku. Z toho je zrejmé, že návrh musí okrem iného obsahovať opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania. Podľa § 150 ods. 2 Zákona o sudcoch, na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia Trestného poriadku, pre vymedzenie obsahu pojmu „opis skutku“ treba aplikovať ustanovenia Trestného poriadku. Čo treba pod opisom skutku rozumieť vyplýva z ustanovenia § 160 ods. 3 Tr. por., ako aj z ustanovenia § 163 ods. 2 Tr. por. Začatie trestného stíhania, ako aj vznesenie obvinenia vychádzajú z rovnakého princípu, a to, že skutok musí byť opísaný nezameniteľným spôsobom.

V danej veci minister podal dňa 4. júna 2004 na disciplinárny súd návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudkyňi Krajského súdu v Bratislave JUDr. [REDAKOVANÉ].

avšak vyššie uvedený skutok uplatňovaný v následnom priebehu konania sa v návrhu nenachádza. Z toho dôvodu sa ním odvolací disciplinárny súd ani nemohol zaoberať.

Na tom základe odvolací disciplinárny súd dospel k záveru, že obvinená JUDr. [REDAKOVANÉ] sa vyššie opísanými skutkami nedopustila disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1, 2 Zákona o sudcoch. Z toho dôvodu podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch sudkyňu z disciplinárneho previnenia oslobodil a odvolanie ministra podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch zamietol.

Disciplinárne stihanej sudkyňi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že sa práva na túto náhradu vzdala.

Podľa § 129 ods. 7 Zákona o sudcoch sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko členky odvolacieho disciplinárneho senátu JUDr. [REDAKOVANÉ]

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 16. decembra 2005

JUDr. Jana Bajánková, v. r.
predsedníčka odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

[Handwritten signature]